

கனவை நனவாக்குவோம்!

தொடர் - 2.

ம. திருவள்ளுவர்

பொதுவாக, “கனவென்பது தானே வருவது”- என்று தான் நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். உளவியல் ரீதியான ஆய்வுகளோ கனவென்பது - நம்முள் புதைந்து கிடக்கும் எதிர்பார்ப்புகள், ஏக்கங்கள், ஐயங்கள், தயக்கங்கள், ஆசைகள், தேவைகள், நம்பிக்கைகள் - போன்றவற்றின் வெளிப்பாடே என்கின்றன. ஆனால் அவை நாம் சற்றும் எதிர்பாராததொரு பொழுதில் நம் உறக்கத்தில் வெளிப்பட்டு மறைந்து விடுகின்றன - இல்லையா?

இப்படிப்பட்ட கனவுகள் - அனிச்சையாக நம்முள் வந்து போகின்றவையாய் உள்ளன. மாறாக இவற்றை இச்சைக் கனவுகளாக மாற்றுவது எப்படி என்பதைத்தான் நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. வருகின்ற கனவு அதுவாக வந்து போகட்டும் என விட்டு விடுவதிலிருந்து

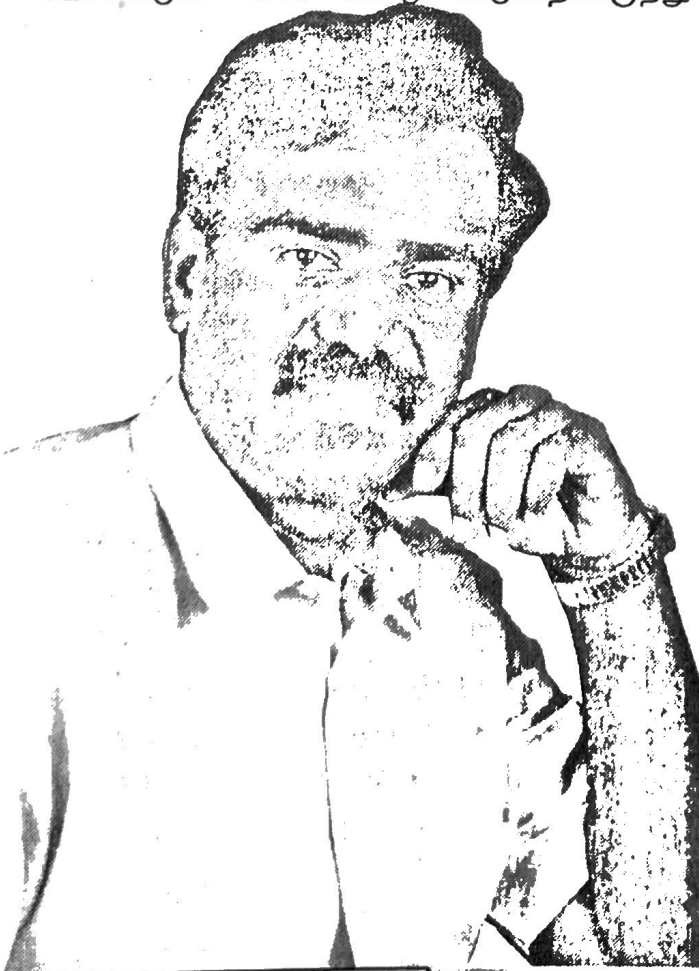
விடுபட்டு, சற்றே விலகிநின்று - கனவு குறித்த புரிதலில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு, கனவின் மெய்பொருளைப் புரிந்து கொண்டு நம் மனதின் பல்வேறு கூறுகளை ஒருங்கிணைத்தால் கனவு என்னும் குதிரையை - நம் விருப்பப்படி. நம் இச்சைப்படி செலுத்த முடியும் என்பதுதான் வியத்தகு உண்மை ஆகும். முயன்றால் முடியாதது இல்லை என்பது தானே தன்னம்பிக்கையின் அரிச்சுவடி. வேறொன்றும் தேவையில்லை - நமக்குள் முனைப்பிருந்தால் போதும்!

அப்படி நாம் நம் கனவின் மீது கடிவாளமிட்டு, நாம் நினைக்கும் திசையில் அதனைச் செலுத்த முனையுங்கால் நம் கனவுகள் - ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனையின் செயல் திட்டமாக, நம்பிக்கை நங்கூரங்களாக - நனவாகவல்ல விடிவெள்ளிகளாக - நம்முள் தோன்ற முடியும் என்பதில் எனக்கெந்த ஐயமுமில்லை.

நாம் அறியாமல், நம்முள் அமிழ்ந்து கிடக்கும் ஆழ்மனதினுள் - வலைவீசி - ஓடுமீன் ஓட - உரு மீன் வரும் வரையும் காத்திருந்து - பிடிக்கும் பெருமீனாக நமது “கனவு” அமைய வேண்டும்.

ஆமாம் நண்பர்களே ... வருவதை யெல்லாம் கனவென எண்ணி, அதெல்லாம் நடந்துவிடுமோ என்னும் ஐயப்பாட்டோடு தடுமாறித் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பதைவிட, வருகிற கனவை வடிவமைத்துக் கொள்கிற பெரும் வாய்ப்பை நாமெல்லாரும் பெறுவது எப்படி என்னும் கலையை நாம் அறிந்து கொள்வதே “கனவை நனவாக்கும்” - நமது புனிதப் பயணத்தின் முதலும் முக்கியமானதுமான படிக்கல்லாகும்.

சரி... இப்போது மீண்டும் கேட்டுக் கொள்வோம். கனவென்றால் என்ன? - கனவென்பது நம்மைப் பொறுத்தவரை

“காட்சிப்படுத்துதலைக்” குறிக்கிறது. அதுசரி ... உடனே உங்கள் மனதினுள் எழவில்லையா ஒரு நூறு கேள்விகள் ?

எதைக் காட்சிப்படுத்துவது? எப்படிக் காட்சிப்படுத்துவது? எப்போது காட்சிப் படுத்துவது? - போன்றவை ஆயத்தக்கவை மட்டுமல்ல அறியத்தக்கவையுமாகும்!

நமது தமிழ்த் திரைப்படங்கள் “காட்சிப்படுத்துதலை” நமக்கு வெகு சுலபமாக அறிமுகப்படுத்தியிருக்கின்றன. நாயகன் வரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் நாயகி நேரம் ஆக ஆக நாயகனைப் பற்றிய நினைவுகளில் மூழ்கிப்போய் விடுவாள். பிறகு அவள் கற்பனையுலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விடுவாள். இது கண்களிரண்டும் விழித்திருக்கும் நிலையிலேயே நிகழத் தொடங்கிவிடும். நாயகன் புன்னகையோடு வருவான்; தோள் தொடுவான்; இவள் வெட்கப்பட்டு முகம் மூடுவாள்; அவன் அவளது கை விலக்கி விழி பார்ப்பான்; அவளது முக அழகை ரசிப்பான்; பிறகு அவளை இழுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்வான்; அவள் விலகி ஓடுவாள்; அவன் விரைந்தோடி அவள்

முந்தானை பற்றி இழுப்பான்; அவள் நின்று திதானிப்பாள்; அவனோ பாடலின் பல்லவியைத் தொடங்குவான்; அவள் சரணத்தில் பங்கு பெறுவாள்... பாடல் வரிகளாய் - காதல் வெளிப்படும்... பாடல் முடியும் தருவாயில் சட்டென சுயநினைவுக்கு வருவாள் அப்போது நாயகன் அவள் அருகில் நிஜமாகவே வந்து நிற்பான் - இது நமக்கெல்லாம் பழக்கமாகிவிட்ட விஷயம்! என்றாலும் இந்த யுத்தியில் உள்ள உண்மையை நாம் உணர்கிறோமா என்பது தான் நமது கேள்வி!

இப்படித்தான் பல விஷயங்கள் நம்கண்முன்னே எளிய முறையில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றை நாம் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அப்படியே நாம் எடுத்துக் கொண்டாலும் - அதனை எப்படி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதோ அப்படி எடுத்துக் கொண்டு கையாளத் தொடங்கி விடுகிறோம். மாறாக நாம் அந்தக் காட்சிகளிலிருந்தும் கற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் நமது மனோபாவத்தை ஆக்கிக்கொண்டு விட்டால் ஒவ்வொரு

காட்சியும் - நமக்கு மிகச் சிறந்து அனுபவமாக நம்முள் பரிமளிக்க முடியும். இதன் விளைவு என்ன தெரியுமா? எல்லா நிகழ்வுகளுமே நமக்கு ஏற்பட்டு அவற்றிலிருந்துதான் நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லாமல், பல்வேறு நுண்ணிய விஷயங்களைச் சுற்றுப்புற நிகழ்வுகளிலிருக்கும் காட்சிகளிலிருந்தும் நாம் கண்டெடுத்துக் கொள்வதன் மூலம் - விழிப்புணர்வு மிக்கவர்களாக நம்மால் சுடர்விட முடியும்.

மேற்சொன்ன காட்சியில் காதலை எடுத்துக் கொண்டோம். ஆதலால் இதனைக் காணும் இளைஞர்களும் - காதலில் மட்டுமே இது சாத்தியம் என்று எடுத்துக்கொள்வதோடு வாழ்வின் மற்ற விஷயங்களுக்கும் இது பொருந்தும் என்றோ அல்லது வாழ்வின் மற்ற முயற்சிகளுக்கு இது உதவும் என்றோ அவர்களுக்கு தோன்றாமல் போவது வருந்தத்தக்க விசயமாகும்.

இப்போது மகாகவி பாரதியைக் காண்போம் “ஆடுவோமே - பள்ளுப் பாடுவோமே” - என்று பாடியாடினார் அவர். பாரதி ஆடச் சொல்லுகிறார், பாடவும் சொல்கிறாரே எதற்கு என்னும் வியப்புக்கலந்து வினாவோடு நாம் நிமிர்ந்து நோக்கினால். அவர் அடுத்துக் கூறும் வரி நம்மை மேலும் வியப்பில் ஆழ்த்தி விடுகிறது. “ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம்” - என்று ஆர்ப்பரிக்கிறார். அதாவது நடக்காத ஒன்றுக்காக நம்மைக் கூத்தாடக் சொன்னவர் பாரதி. ஆனால் அவருக்கு மட்டும்தான் அப்படித் தோன்றியது.

அதெப்படி 1921 லேயே மறைந்துபோன பாரதியால் மட்டும் 1947ல் வரப்போகும் சுதந்திரத்தை வந்துவிட்டதாக முன்னரே கண்டு கொண்டாட முடிந்தது? வேறொன்றுமில்லை, அவன் எதை இதயப்பூர்வமாய் எண்ணினானோ அதில் திண்ணமாய் இருந்தான். அதனால்தான் நடக்காத ஒன்றை - நடந்துவிட்ட ஒன்றாகக் காட்சிப்படுத்தி - அதனைக் கொண்டாட நம்மையெல்லாம் அழைத்து மகிழ்கிறான். அந்தப் பாட்டை நீங்கள் அனைவரும் மீண்டும் ஒருமுறை முழுமையாக வாசித்துப் பாருங்கள் அதில் அவனது ஆன்மாவின் துடிப்பை, உண்மையான குதூகல உணர்வை உங்களால்

உணரமுடியும்.

அவனது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த அனைவரிடமும் சுதத்திரம் விரைவில் வரப்போகிறது என்ற எண்ணம்தான் இருக்கிறது. ஆனால் பாரதிக்கு மட்டுமே “அது வந்து விட்டது” - என அதில் வாழ்ந்து பார்க்கவும் முடிந்தது. இதுதான் அவனது தீர்க்கமான பார்வைக்கான காட்சியாகும்.

அவனால் “சுதந்திரம் பெற்ற தேசத்தை” - காட்சிப்படுத்திப் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது. அதாவது அப்போதைய சூழலாகிய அடிமை நிலையில்கூட விடுதலை பெற்று உயரும் நிலையை - நமது விழிகளால் கண்டு உணர்ந்து கொண்டாட முடிந்திருக்கிறது. அதனால் தான் ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா - உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா என்றும் அவரால் பாட முடிந்தது.

பாரதியின் கண்கள் - ஒளி கொண்டவை; காலங்களை ஊடுருவிக் காணமுடிந்த கண்கள் அவை. பாரதியின் நெஞ்சோ - உறுதி கொண்டது எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்ணம் கொண்டது. அப்படிப்பட்ட திண்ணமான எண்ணத்தையே நாம் கனவு எனக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே தோழர்களே... பாரதி வழிவந்த நம்மாலும் - ஒளி கொண்ட கண்ணும், உறுதி கொண்ட நெஞ்சும் பெற முடியாதா என்ன? எல்லாம் நம் கையில் தான் இருக்கிறது. நாம் காணப்போகும் கனவு உட்பட நாமும் அத்தகைய உறுதியான கனவு காணும் வல்லமை கொண்டவர்களாக வாழ முடியாதா என்ன? முனைந்து முயன்றால் முடியாதது ஏதுமில்லை நண்பர்களே...

ஆமாம் நண்பர்களே... நம் அடிமனதில் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஓயாத ஆசை அலைகளை, ஏக்க அலைகளை, எதிர்பார்ப்பு அலைகளை, அச்ச அலைகளை - எல்லாம் ஒருங்கிணைத்து - ஒங்கார அலையாக - நம்மை இடைவிடாது இயக்கவல்ல ஓயாத கனவலையாக உருமாற்றி அவற்றை நனவாக்கும் முயற்சிகளில் நாளும் முனைவோம்; நன்னம்பிக்கை முனையை அடைவோம் - என்னும் உறுதிமொழியை நாம் அனைவரும் நம்முள் ஏற்படுத்திக் கொள்வோம்.

- கனவு வளரும்.